

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 197: Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v. (selskabsskatteloven). (Acontoskatteordning for anpartsselskaber).

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 1/2 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

Socialdemokratiet ser dette lovforslag som en integreret del af forslaget til ny anpartsskabslov, som vi netop har behandlet.

Indførelse af en acontoskatteordning for selskabsskat for anpartsselskaber med en indskudskapital på under 200.000 kr. pr. 1. januar 1997 på linje med de selskaber, der hidtil har været omfattet af en sådan ordning, er for os en vigtig forudsætning for, at kapitalindskudskravet kan nedsættes til 125.000 kr. pr. 1. januar 1997.

Vi kan derfor støtte forslaget.

Så skal jeg, da den radikale ordfører, fru Elisabeth Arnold, ikke kan være til stede i salen, meddele, at denne holdning også dækker Det Radikale Venstre.

Svend Aage Jensby (V):

I lovforslagets bemærkninger til § 1, nr. 2, er der vel udtømmende redegjort for følgerne af lovforslaget, og da Venstre er enig i, at restanceinddrivelsen skal være effektiv, kan jeg sige, at Venstre går positivt ind i udvalgsarbejdet.

Umiddelbart kan vi støtte lovforslaget.

Kai Dige Bach (KF):

På vor ordførers, hr. Flemming Hansens, vegne skal jeg sige for De Konservative, at erhvervsministeren har fremsat et lovforslag, der betyder, at kapitalgrundlaget i anpartsselskaber ikke behøver at være 200.000 pr. 1. januar 1997, og såfremt dette lovforslag vedtages, vil det efter

den sag, vi nu behandler, også få konsekvenser på det skattemæssige område.

For at mindske risikoen for uerholdelige fordringer ønsker skatteministeren at der indføres en acontoskatteordning for de anpartsselskaber, der ikke når op på 200.000 kr. i anpartskapital, men foretrækker et lavere beløb, mindst 125.000 kr. Det er klart, at der dermed er mindre sikkerhed for de kreditorer, der har samhandel med anpartsselskaber med et mindre kapitalgrundlag, og ofte vil skattevæsenet jo være en af kreditorerne.

Med gennemførelsen af skatteministerens forslag vil man i nogen grad sikre det offentlige mod uerholdelige fordringer, men også kun det offentlige. Det er vores eneste betænkelighed; ellers vil vi gerne sige ja til lovforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Da mit partis ordfører, hr. Jes Lunde, ikke kan være til stede under behandlingen af dette dagsordenspunkt, skal jeg meddele, at SF kan støtte forslaget.

Som det fremgik af den tidligere debat, kan SF ikke støtte det forrige forslag. Men det fremgik også, at der tilsyneladende er flertal for det af erhvervsministeren fremsatte forslag.

Derfor er det nødvendigt, at man for at rette op på de ulemper, der er i det foregående forslag, får vedtaget det af skatteministeren fremsatte forslag, og derfor anbefaler vi, at det bliver vedtaget.

Kim Behnke (FP):

Som det er fremgået af det forrige punkt på dagsordenen, er det Fremskridtspartiets opfattelse, at beløbsgrænsen på 200.000 kr. for anpartsselskaber bør sættes ned. Dette lovforslag er en følge af det andet lovforslag, og hvis det andet forslag bliver vedtaget, bør dette forslag selvfølgelig følge med.

Men det er efter vores mening en lidt firkantet måde, man griber det an på, for hvis en virksomhed har 199.000 kr. i anpartskapital og kun mangler den sidste tusindkroneseddel, kan det jo give nogle ganske alvorlige skattemæssige vurderinger for den virksomhed, og derfor mener vi, at det set i forhold til en skatteberegning er uhensigtsmæssigt at lægge sig fast på et bestemt beløb.

Jeg er enig med den konservative ordfører, hr. Kai Dige Bach, i, at det heller ikke er særlig sympatisk, at det har den konsekvens, at kun offentlige virksomheder bliver sikret deres til-

godehavende. Ofte er det jo sådan, at hvis et anpartsselskab går konkurs, sætter det en dominoeffekt i gang ned igennem andre erhvervsvirksomheder, som har penge til gode, osv., og vi er faktisk mere interesserede i at fastholde omsætningen og arbejdspladserne i den private sektor. Derfor har vi også her det synspunkt, at det offentlige ikke skal have nogen særstilling.

Det er jo klart, at man også er nødt til at gøre sig nogle betragtninger over forrentningen af denne acontobetaling, og derfor har vi med nogen interesse læst bemærkningerne til lovforslaget, og dér kan vi så læse følgende – og jeg citerer, for det er faktisk overordentlig underholdende:

»Hvis indkomstskatten overstiger acontobetalingerne, skal der betales restskat. Ved betaling af restskat betales der et tillæg på 11,75 pct. Hvis indkomstskatten er mindre end acontobetalingerne, skal det overskydende beløb udbetales. Der ydes en godtgørelse på 7 pct. af det overskydende beløb.

Det ikkefradragsberettigede restskattetillæg på 11,75 pct. svarer på årsbasis til en rente på ca. 8,8 pct. og omregnet til en førskatrente ca. 13,3 pct. p.a. ved en skatteprocent på 34. Selskaber, der kan låne til en lavere rente end 13,3 pct. p.a., vil derfor have en økonomisk fordel ved at gå ind i acontoordningen. Med det nuværende renteniveau vil mange selskaber med fordel kunne benytte ordningen.«

Lige præcis det sidste er jo i virkeligheden det, der understreger, at den slags beregninger er rent volapyk. Tocifrede procentberegninger af beskatning og konsekvenserne af rente og førskatrente og beskatningen af disse er absurde, og derfor bør man i dansk lovgivning undlade at have sådanne bestemmelser.

Al den stund renteniveauet jo meget hurtigt kan ændre sig ganske betydeligt, er det uhenigtsmæssigt, at man fra det offentliges side benytter sig af tocifrede procentberegninger. Mange virksomheder kan på den konto risikere at komme ganske gevaldigt i klemme, fordi renten i løbet af et år kan ændre sig meget.

Som det er fremgået, har vi altså en række betænkeligheder ved dette forslag. Men vi har den umiddelbare indstilling til det, at hvis det foregående lovforslag fra erhvervsministeren bliver vedtaget med de forbedringer, vi har stillet i udsigt, vil det også være logisk, at dette lovforslag bliver vedtaget.

Derfor vil vores endelige stillingtagen til dette lovforslag afvente, hvordan erhvervsministerens forslag ender med at komme til at se ud.

Frank Aaen (EL):

Dette lovforslag om at mindske risikoen for uerholdelige fordringer kan vi bestemt støtte. Vi vil endda gå så vidt, at hvis skatteministeren foreslog, at flere selskaber end dem, det nu gælder for, nemlig nye anpartsselskaber med under 200.000 kr. i anpartskapital, også skulle ind under ordningen, ville vi også støtte det.

Men når det er sagt, vil jeg sige, at det jo i virkeligheden ikke er det største problem for staten ved små selskaber. De største tab kommer jo i forbindelse med, at der ikke bliver indbetalt indeholdt a-skat, og at der ikke bliver indbetalt indeholdt moms.

Derfor så vi altså meget gerne, at det var muligt at komme igennem med det forslag, jeg nævnte tidligere, nemlig at der indføres samtidig på den måde, at indeholdt a-skat indbetales samtidig med, at man udbetaler a-indkomsten. Det ville være til stor fordel for statsfinanserne og i højere grad løse det problem, som ellers rigtigt nok påpeges i dette lovforslag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Umiddelbart virker det jo som et tilforladeligt forslag, som er en følge af det lovforslag, vi diskuterede tidligere. Ikke desto mindre skal jeg meddele, at Dansk Folkeparti har nogle vanskeligheder med forslaget, bl.a. at det ikke endnu har været muligt klart at få godtgjort nødvendigheden af det.

Jeg har i et par omgange spurgt erhvervsministeren, men er blevet henvist til skatteministeren med hensyn til spørgsmålet om udviklingen af gælden til det offentlige for disse selskabers vedkommende. For baggrunden for diskussionen om at hæve anpartskapitalen for anpartsselskaber fra de 80.000 kr. til 200.000 kr. var jo bl.a., at selskaberne havde for stor gæld til det offentlige. Men mig bekendt er det fremgået af den debat, der har været, at gælden er blevet nedbragt markant, så en stor del af grundlaget for den diskussion, der var i sin tid, er bortfaldet.

Og jeg mener, at en stor del af den diskussion også gør sig gældende i relation til dette lovforslag, og derfor vil vi afvente vores endelige stillingtagen til forslaget, til de oplysninger og de tal, som vi har bedt om, og som jeg nu beder skatteministeren om at meddele os enten her i dag eller under udvalgsbehandlingen, er kommet på bordet, så vi kan se, om der reelt efter vores vurdering er brug for dette forslag eller det mere er principielt eller ideologisk, at man ønsker at indføre en obligatorisk acontoskatte-

ordning for de selskaber, hvis første indkomstår er påbegyndt den 29. januar 1992 eller senere.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for en positiv modtagelse af lovforlaget.

Til hr. Kim Behnkes indlæg vil jeg blot knytte den bemærkning, at der åbenbart skal indføres et nyt princip, nemlig at man kun må foretage encifrede procentberegninger. Det er noget nyt. Jeg ved godt, at det er kompliceret at regne med tocifrede procentberegninger, men er det ikke at indskrænke mulighederne lige lovlig meget?

Til hr. Kristian Thulesen Dahl: Jeg vil selvfølgelig gerne medvirke til at belyse gældspositionen for de virksomheder, vi taler om. Jeg vil nu sige, at acontoordningen er en ordning, der også er fremtidsrettet, og det vil sige, at selv om vi i dag kan konstatere, at restancerne er for nedadgående, kan vi jo heraf ikke slutte, at det altid vil være sådan.

Som vi ved, er restancesituationen i høj grad også knyttet til konjunkturudviklingen, og man kan jo forestille sig, at der engang i fremtiden vil komme øgede problemer med at indfri gælden, også til det offentlige, og derfor vil jeg sige, at det er et rimelig fremtidsikkert instrument, som man ikke behøver kun at kigge på med helt aktuelle øjne.

Hertil vil jeg føje, at der også i dag er ganske betydelige restancer. Så selv situationen i dag kan berettiggel, at man indfører denne mulighed.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Ministeren havde en absolut fornuftig betragtning – det kan jo hænde – nemlig at betaling af restskat fra virksomhederne til det offentlige er særdeles konjunkturafhængig.

Det er jo fuldstændig rigtigt set, at det for de fleste virksomheder netop er et spørgsmål om, hvorvidt de overhovedet har de pågældende penge. Særlig af venstrefløjen efterlades der tit det indtryk, at det drejer sig om nogle enormt rige mennesker, der hober penge op, og som slet ikke kan komme til derhjemme for alle de pengesedler, de har stablet, og at de bare af ond vilje ikke vil betale til det offentlige.

Det er jo ikke tilfældet. For langt de fleste af de her små virksomheder er det et spørgsmål om, at de balancerer med den ene fod på et stykke vådt håndsæbe og den anden på en konkurs. De er simpelt hen næsten ikke i stand til at få tingene til at hænge sammen, og så trækker

de den lige lidt med hensyn til indbetaling af a-skat eller moms eller i det her tilfælde den acontobeskatning, som nu foreslås indført.

Og det, jeg anker over med hensyn til de renteberegningseksempler, der er i lovforlaget, er såmænd ikke, at der er to cifre, men bare, at det er absurd overhovedet at lave disse renteberegninger, når de er afhængige af, hvordan renteniveauet er på markedet.

At man kræver denne ekstrahøje rente af virksomhederne, hvis de ikke betaler til tiden, er i mange situationer bare med til at gøre ondt værre, for så går trædemøllen i gang, hvor de så heller ikke er i stand til at betale de gebyrer og strafrenter, de får, og betale, hvad der ellers bliver pålagt dem af bøder osv. fra det offentlige, og hvor renter, og hvad ved jeg, så i løbet af få måneder eller år overstiger hovedstolen, det beløb, som de i sin tid ikke var i stand til at betale, så man altså til sidst har en virksomhed, som slet ikke er i stand til at klare sig. Det er man altså en gang imellem nødt til også at tage hensyn til.

Mange af disse virksomheder er altså i stand til at holde ganske mange mennesker beskæftiget, de er en god del af vores erhvervsliv, og de skylder ikke det offentlige penge af ond vilje. De gør det lige præcis – som ministeren ganske rigtigt fastslog – fordi konjunkturerne har været dem til ugunst, og der er ikke andet at gøre, end at vi i Folketinget sørger for, at der bliver bedre konjunkturer. Så skal folk nok betale hver sit. Det er det, de fleste mennesker ønsker. Og så skal man lade være med at pålægge folk disse enorme renter, når de kommer en lille smule bagud.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforlaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 72:

Forslag til folketingsbeslutning om større tryghed i ansættelsen for alle lønmodtagere.
Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(FremSAT 26/1 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

I denne folketingsssamlings åbningstale sagde statsministeren:

»Regeringen vil fremsætte forslag til en samling og klargøring af de mange bestemmelser om lønmodtagernes ansættelsestryghed.«

Oprindeligt var tanken, at ansættelsesretsudvalget skulle udarbejde grundlaget for et sådant forslag; men som det ganske rigtigt nævnes sidst i bemærkningerne til beslutningsforslaget, lykkedes det ikke ansættelsesretsudvalget at gøre sit arbejde færdigt.

Vi overvejer i øjeblikket, hvordan vi nu kommer videre med sagen. Det indgår bl.a. i overvejelserne, om det er hensigtsmæssigt at foreslå regler, der kan sikre alle grupper en bedre beskyttelse i opsigelsessituationer.

Det er regeringens opfattelse, at Enhedslistens forslag er for vidtgående – ikke fordi lønmodtagerne ikke bør have sådanne rettigheder, som nævnes i beslutningsforslaget, men fordi de fleste rettigheder, der er tale om her i landet, er noget, som arbejdsmarkedets parter aftaler.

I beslutningsforslaget lægges der op til ændringer i det regelsæt, der gælder ved kollektive afskedigelser. Jeg vil minde om, at det er først pr. 1. januar i år, de seneste lovgivningsændringer fra 1994 gælder fuldt ud.

Det er også først fra den 1. januar i år, vi har fået etableret den varslingspulje på 75 mio. kr., der blev truffet aftale om i forbindelse med vedtagelsen af varslingsloven.

Kollektive afskedigelser kan berøre de afskedigede og også det lokalsamfund, hvor der sker afskedigelser, meget hårdt. Der kan derfor blive brug for en særlig indsats, og her er det, varslingspuljen kommer ind i billedet med støtte til særlige erhvervs- og beskæftigelsesfremmende initiativer.

Der kan f.eks. være tale om vejledning med hensyn til efteruddannelse og om etablering af

uddannelsesorlov fra virksomheden med henblik på at undgå afskedigelser, om gennemførelse af målrettede jobsøgningskurser for de afskedigede medarbejdere, om opkvalificering af de afskedigede medarbejdere gennem kurser og om individuelle rådgivningssamtaler mellem AF, virksomhedens ledelse og tillidsrepræsentanter med henblik på en aftale om, hvordan AF's tilbud skal tilrettelægges.

Hvis der på et tidspunkt måtte opstå behov for yderligere justeringer af regelsættet om kollektive afskedigelser, vil vi selv sagt tage de nødvendige initiativer.

Så selv om regeringen altså generelt gør sig sine overvejelser om lønmodtagernes beskyttelse i forbindelse med opsigelse, kan regeringen ikke støtte forslaget, sådan som det er fremsat i Folketinget fra Enhedslistens side.

Peder Sass (S):

Dette beslutningsforslag har vi naturligvis meget sympati for i Socialdemokratiet, eftersom dets indhold og substans bygger på et gammelt socialdemokratisk beslutningsforslag fra 1988 om lønmodtagernes tryghed i ansættelsen.

Vort forslag dengang indeholdt formuleringer om procedurerne i forbindelse med afskedigelser m.v. og blev i 1994 fulgt op af lov om varslings m.v.

I Socialdemokratiet deler vi fuldt og helt Enhedslistens ønske om at skabe trygge ansættelsesvilkår og gode samarbejdsforhold, idet det er en forudsætning for udvikling og fornyelse.

Der er ingen, der vil være i tvivl om, at den teknologiske udvikling kræver hurtige og afgørende ændringer på arbejdsmarkedet, og nogle af forudsætningerne for at komme igennem denne omstilling er, at der er tryghed i ansættelsen, at den enkelte medarbejder deltager i processen, at der er retfærdighed mellem lønmodtagergrupperne, mellem arbejdere og funktionærer samt mellem kvinder og mænd, og at virksomhederne bliver bedre til at lave uddannelsesplaner for deres medarbejdere.

Med lovændringen i 1994 blev der indført skærpede varslingsregler, og arbejdsgiverne fik pligt til at indlede forhandlinger med lønmodtagerne eller disses repræsentanter, hvilket er et skridt i den rigtige retning, hvorved alle lønmodtagere sikres et sæt minimumsregler i forbindelse med afskedigelser.

Vi har dog ikke til hensigt at bryde med de overordnede arbejdsmarkedsprinsipper, at parterne gennem forhandlinger løser denne opgave